

NEWSLETTER

Martie - Aprilie - Mai 2014

Cuprins:

1. Noul Cod al insolvenței. Adoptare și intrare în vigoare

pag. 3

În urma respingerii de către Curtea Constituțională a României a excepției de neconstituționalitate cu care a fost sesizată, acest proiect de lege, proaspăt adoptat, ar urma să intre în vigoare în urma promulgării de către Președintele României și după trecerea a 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial.

Acte normative nou adoptate: *PL-x nr. 90/2014 - Proiect de Lege privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.*

2. Procedura falimentului. Condițiile pentru anularea unui contract privind un bun al societății debitoare valorificat de către lichidator

pag. 6

Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, dacă la data înstrăinării bunurilor în cadrul procedurii insolvenței, vânzarea-cumpărarea prin care societatea debitoare a dobândit respectivele bunuri nu era declarată nulă absolut, atunci această înstrăinare a fost efectuată cu respectarea condițiilor legale, în special a celor prevăzute de legislația insolvenței – *Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție: Secția I civilă, Decizia nr. 34/2014*

3. Clauze abuzive. Determinarea caracterului abuziv al unei clauze contractuale referitoare la cursul de schimb aplicabil ratelor unui împrumut contractat în monedă străină

pag. 8

Curtea de Justiție a Uniunii Europene consideră că instanțele naționale se pot pronunța asupra naturii abuzive a unei clauze referitoare la mecanismul cursului de schimb dintr-un contract de credit și că instanțele pot înlocui clauzele lovite de nulitate cu dispoziții din dreptul național, dacă este pusă în pericol desfășurarea contractului în continuare – *Hotărârea Curții din 30 aprilie*

2014 în Cauza Kásler vs. OTP C-26/13

4. Interpretarea Regulamentului nr. 44/2001 în materia dreptului de preempțiune, a litispendenței și a conexității

pag. 12

Curtea de Justiție a Uniunii Europene, printr-o cerere de decizie preliminară, a interpretat articolul 22 punctul 1 (privind competența exclusivă a instanțelor în materie de drepturi reale imobiliare) și articolele 27 și 28 (referitoare la litispendență și conexitate) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială – *Hotărârea Curții din 3 aprilie 2014 în Cauza Weber C-438/12*

5. Invalidarea Directivei nr. 2006/24/CE, cunoscută sub numele de "Directiva Big Brother"

pag. 14

Curtea de Justiție a Uniunii Europene a declarat nevalidă Directiva nr. 2006/24/CE privind păstrarea datelor generate sau prelucrate în legătură cu furnizarea serviciilor de comunicații electronice accesibile publicului sau de rețele de comunicații publice.

Astfel, s-a stabilit că Directiva presupune o ingerință foarte amplă și deosebit de gravă în drepturile fundamentale privind respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal, fără ca această ingerință să fie limitată la strictul necesar - *Hotărârea Curții din 8 aprilie 2014 în cauzele conexate C-293/12 și C-594/12*

1. Noul Cod al insolvenței. Adoptare și intrare în vigoare

În urma respingerii de către Curtea Constituțională a României a excepției de neconstituționalitate cu care a fost sesizată, acest proiect de lege, proaspăt adoptat, ar urma să intre în vigoare în urma promulgării de către Președintele României și după trecerea a 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial.

Categorie	Legislație
Denumirea actului	PL-x nr. 90/2014 - Proiect de Lege privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.
Publicație/Emitent	Parlamentul României
Data actului	15 aprilie 2014
Dispoziții principale	<p>Pe 15 aprilie, Camera Deputaților a adoptat un proiect de lege privind insolventa. Concret, proiectul adoptat reprezintă o modificare a OUG nr. 91/2013, care a intrat în vigoare pe 25 octombrie 2013, dar care a fost însă declarată neconstituțională începând cu 1 noiembrie 2013, judecătorii de la Curtea Constituțională motivând că un asemenea Cod nu poate fi adoptat prin ordonanță de urgență. Ceea ce mai trebuie precizat este faptul că, în prezent, procedura de insolvență se face conform Legii nr. 85/2006.</p> <p>Deși o mare parte dintre dispozițiile acestui proiect de lege sunt preluate din OUG nr. 91/2013, principalele modificări aduse procedurii de insolvență au în vedere următoarele aspecte:</p> <p>a) <u>Modificarea condițiilor de deschidere a procedurii insolvenței</u></p> <p>Prin noul Cod al insolvenței, <u>valoarea-prag</u> a coborât de la 45.000 lei, cât este în Legea nr. 85/2006, la 40.000 lei.</p> <p>De asemenea, <u>vechimea minimă</u> a unei creanțe certe, lichide și exigibile, necesară pentru ca un creditor să fie îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței, a scăzut de la 90 de zile, cât este în Legea nr. 85/2006, la 60 zile, în noul Cod al insolvenței.</p> <p>Mai mult, potrivit art. 75 și 143, în timpul perioadei de observație sau de reorganizare, creditorul titular al unei <u>creanțe curente</u>, certe, lichide și exigibile, are posibilitatea să ceară deschiderea procedurii falimentului</p>

dacă nu i s-a achitat creanța în 60 de zile.

b) Dubla condiționare pentru votarea planului de reorganizare

O importantă modificare introdusă de Noul Cod al Insolvenței este dubla condiționare pentru votarea planului de reorganizare, prevăzută la art. 139, respectiv atât majoritatea grupelor, cât și un procent de minim 30% din masa credală. Prin aceasta dublă condiționare s-a avut în vedere evitarea practicilor posibile în Legea nr. 85/2006, de aprobare a unui plan de reorganizare fără susținerea unei părți rezonabile a creditorilor.

c) Durata totală maximă a derulării planului de reorganizare

Potrivit art. 139 alin. (5), aceasta poate fi de maximum 4 ani de la confirmarea inițială a planului. Concret, aceasta durată cuprinde 3 ani pentru planul inițial de reorganizare, calculați de la data confirmării planului, și încă un an în caz de prelungire a procedurii.

De menționat că, în prezent, în Legea nr. 85/2006, art. 95 alin. (3), planul de reorganizare propus trebuie să aibă tot o durată de 3 ani, iar procedura insolvenței poate fi prelungită în timpul perioadei de observație.

Legea nr. 85/2006 definește perioada de observație ca fiind cea cuprinsă între data deschiderii procedurii insolvenței și data confirmării planului de reorganizare sau, după caz, a intrării în faliment, fără să se precizeze cât timp poate dura aceasta.

Ceea ce este valabil pentru ambele acte normative este faptul că procedura de insolvență reprezintă procedura prin care un debitor intră, după perioada de observație, succesiv, în procedura de reorganizare judiciară și în procedura falimentului sau, separat, numai în reorganizare judiciară ori doar în procedura falimentului.

d) Creditorii pot primi și bunuri în loc de bani

Potrivit art. 175 al noului Cod al Insolvenței, bunurile vor putea fi distribuite creditorilor în contul creanțelor pe care le dețin împotriva averii debitorului, în urma unei propuneri a creditorului, "*cu obligația acestuia de a achita toate sumele ce ar fi fost datorate creditorilor aflați pe ordinele de prioritate anterioare, precum și celor de pe aceeași ordine de prioritate, potrivit prevederilor art. 159 și 161, în situația în care bunul ar fi fost vândut către un terț*".

De asemenea, dacă sunt mai multe propuneri, bunul se va distribui celui care oferă cel mai mare preț, caz în care creanța respectivului creditor se

va scădea din prețul datorat.

În toate cazurile, prețul bunurilor distribuite creditorilor în contul creanțelor nu va fi mai mic decât valoarea stabilită prin raportul de evaluare.

e) Alte noutăți

În perioada de reorganizare, firmele vor putea încheia noi contracte, care să le permită continuarea cursului normal al activității

De asemenea, pentru depășirea blocajelor cauzate de pasivitatea creditorilor, apare posibilitatea ca, la cererea administratorului judiciar, judecătorul sindic să decidă asupra chestiunilor cu privire la care adunarea creditorilor nu poate hotărî din lipsă de cvorum.

Concluzii

Așadar, potrivit formei proiectului de lege trimis înspre promulgare, este de așteptat ca noua procedură privind insolvența să fie mai rapidă decât cea din prezent, care se desfășoară prin Legea nr. 85/2006.

Potrivit redactorilor acestui proiect legislativ, s-a avut în vedere o mai bună armonizare și unificare a legilor individuale privind procedurile de pre-insolvență și insolvență într-un singur act normativ.

Reglementarea este una amplă, conținând 344 de articole, un amplu capitol de definiții (70 față de 35 în actuala Lege 85/2006), principii care ghidează interpretarea și asigurându-se, astfel, o mai bună claritate și predictibilitate a procedurii insolvenței.

Informații suplimentare

Pentru informații suplimentare cu privire la procedura insolvenței, vă rugăm să luați legătura cu persoana dvs. de contact de la **STOICA & Asociații**, sau cu autorii acestui articol, **Marieta Avram**, telefon: +40.754.078.631 sau email: mavram@stoica-asociatii.ro și **Bogdan-Alexandru Vasile**, telefon: +40.743.339.868 sau email: bvasile@stoica-asociatii.ro.

2. Procedura falimentului. Condițiile pentru anularea unui contract privind un bun al societății debitoare valorificat de către lichidator.

Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, dacă la data înstrăinării bunurilor în cadrul procedurii insolvenței, vânzarea-cumpărarea prin care societatea debitoare a dobândit respectivele bunuri nu era declarată nulă absolut, atunci această înstrăinare a fost efectuată cu respectarea condițiilor legale, în special a celor prevăzute de legislația insolvenței.

Categorie	Jurisprudență
Denumirea actului	Decizia nr. 34/2014 ¹
Publicație/Emitent	Secția I civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție
Data actului	15 ianuarie 2014
Dispoziții principale	<p>Reclamanta, în primă instanță, a cerut Tribunalului Maramureș să îi oblige pe pârâți, administratori judiciari, la restituirea unei sume de bani reprezentând contravaloarea unor bunuri vândute de către aceștia din urmă, și care, susține reclamanta, îi aparțineau. În motivarea cererii, reclamanta arată că, ulterior vânzării bunurilor respective în cadrul procedurii insolvenței, a fost desființat contractul de vânzare-cumpărare dintre reclamantă și societatea aflată în insolvență, astfel că pârâții au vândut bunuri care îi aparțineau.</p> <p>Prima instanță a reținut că reclamanta a avut calitatea de creditor în procedura insolvenței, însă nu a formulat contestație la actele de înstrăinare a bunurilor debitoarei, deși avea aceasta posibilitate, deci, având în vedere acest lucru, nu poate invoca răspunderea civilă delictuală a administratorilor judiciari. Din acest motiv, acțiunea a fost respinsă.</p> <p>Formulând apel, reclamanta a susținut că în mod greșit prima instanță nu a analizat dacă în speță erau sau nu îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale și, pe fond, că judecătorul sindic a încuviințat vânzarea bunurilor debitoarei, și nu a bunurilor reclamantei. Instanța de apel reține, prin intermediul expertizei (față de care reclamanta nu a formulat obiecțiuni), faptul că nu s-au identificat restituiri de sume de către societatea reclamantă către societatea debitoare, ca urmare a constatării nulității absolute a contractului de vânzare - cumpărare pe care o invoca în motivarea acțiunii</p>

¹ Disponibilă la: <http://www.iccj.ro/cautare.php?id=98513>

sale. În plus, s-a mai constatat și faptul că, deși avea calitate de creditor în procedura falimentului, reclamanta nu a procedat nici la anularea actelor frauduloase și nici la contestarea măsurilor luate de lichidatorii judiciari. Având în vedere aceste aspecte ale cauzei, instanța a respins apelul.

Față de decizia instanței de apel, reclamanta a formulat recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție, criticând faptul că instanța de apel nu a soluționat acțiunea pe fond, întrucât nu a analizat toate condițiile răspunderii civile delictuale în speța în cauză. În plus, a fost reiterat ca motiv și faptul că lichidatorii vânduseră de fapt bunurile reclamantei, și nu ale societății debitoare. În legătură cu acest aspect, Înalta Curte a reținut faptul că nu poate fi vorba în cauză despre o astfel de situație, întrucât din probatoriul administrat nu a reieșit faptul că la data vânzării în cadrul procedurii insolvenței contractul de vânzare-cumpărare era declarat nul absolut printr-o statuare jurisdicțională. Mai mult, referitor la apărarea conform căreia reclamanta nu avea calitate de creditor în cadrul procedurii insolvenței, Înalta Curte a arătat că aceasta ar fi putut contesta oricum măsurile luate de administratorii judiciari, din calitatea sa de terț ca persoană interesată. Pe lângă toate aceste aspecte, reclamanta s-a prevalat și de faptul că hotărârea prin care se constata nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare a bunurilor respective a fost supusă unor multiple cereri de îndreptare și lămurire materială a dispozitivului. Totuși, Curtea a constatat și în legătură cu acest aspect faptul că însăși reclamanta a indicat în cererea sa un număr greșit al contractului de vânzare, și mai mult, nici nu a particularizat obiectul acestuia, acest lucru rezultând în multitudinea de cereri de îndreptare a erorilor materiale din dispozitiv.

Luând în considerare toate aceste aspecte, Curtea a respins recursul ca fiind nefondat.

Concluzii

Curtea a statuat că aprecierea asupra caracterului licit sau ilicit al conduitei trebuie să se facă în funcție de elementele concrete existente la data săvârșirii acesteia, iar nu în raport de împrejurări ulterioare². Astfel, dacă la data înstrăinării bunurilor în cadrul procedurii insolvenței, vânzarea-cumpărarea prin care societatea debitoare a dobândit respectivele bunuri nu era declarată nulă absolut, atunci această înstrăinare a fost efectuată cu respectarea condițiilor legale, în special a celor prevăzute de legislația insolvenței. Astfel, atât timp cât nu au fost contestate măsurile dispuse în scopul lichidării de către persoanele interesate, răspunderea delictuală a lichidatorilor nu va putea fi angajată, întrucât aceștia au acționat în limitele legale ale mandatului lor, actele lor fiind aprobate de către creditorii debitoare și de către alte persoane interesate.

² Hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Informații suplimentare Pentru informații suplimentare cu privire la procedura insolvenței, vă rugăm să luați legătura cu persoana dvs. de contact de la **STOICA & Asociații**, sau cu autorii acestui articol, **Marieta Avram**, telefon: +40.754.078.631 sau email: mavram@stoica-asociatii.ro și **Ingrid Amelia Apetrei**, telefon: +40.752.14.66.29 sau email: iapetrei@stoica-asociatii.ro.

3. Clauze abuzive. Determinarea caracterului abuziv al unei clauze contractuale referitoare la cursul de schimb aplicabil ratelor unui împrumut contractat în monedă străină

Curtea de Justiție a Uniunii Europene consideră că instanțele naționale se pot pronunța asupra naturii abuzive a unei clauze referitoare la mecanismul cursului de schimb dintr-un contract de credit și că instanțele pot înlocui clauzele lovite de nulitate cu dispoziții din dreptul național, dacă este pusă în pericol desfășurarea contractului în continuare.

Categorie	Jurisprudență
Denumirea actului	Hotărârea în Cauza C-26/13, între Árpád Kásler, Hajnalka Káslerné Rábai și OTP Jelzálogbank Zrt ³
Publicație/Emitent	Camera a patra a Curții Europene de Justiție a Uniunii Europene
Data actului	30 aprilie 2014
Dispoziții principale	În fapt, la data de 29 mai 2008, dl Kasler si dna Káslerné Rábai au încheiat un contract pentru un credit ipotecar într-o monedă străină, cu o bancă din Ungaria. Banca le-a acordat debitorilor un împrumut de 14 400 000 de forinți maghiari (HUF), în cuantum de aproximativ 46 867 euro.

Contractul prevedea că rata de schimb în franci elvețieni a sumei împrumutului să se facă pe baza ratei de cumpărare a schimbului valutar aplicată de bancă în ziua în care banii au fost virăți. În conformitate cu această prevedere, suma împrumutului a fost stabilită la 94.240,84 CHF. Cu toate acestea, conform contractului, suma în forinți maghiari pentru fiecare rată lunară ce urma să fie plătită, urma să fie stabilită, cu o zi înainte de data scadentă a ratei, în funcție de rata de schimb aplicată de bancă pentru vânzarea de franci elvețieni.

³ Disponibilă la:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=151524&pageIndex=0&doclang=RO&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=241140>

Domnul și doamna Kasler au introdus o acțiune în fața instanței maghiare, contestând prevederea din contract care permite băncii să calculeze ratele lunare în funcție de rata de vânzare la cursul de schimb pentru francul elvețian. Ei susțin caracterul abuziv al acestei prevederi, intricat în acest fel se aplica o rată de schimb diferită de cea utilizată în momentul în care împrumutul a fost pus la dispoziție.

Kuria (Curtea Supremă din Ungaria), pronunțându-se în apel, a solicitat Curții de Justiție a Uniunii Europene să răspundă la trei întrebări preliminare. Astfel:

a) Cu privire la prima întrebare preliminară

Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere a solicitat, în esență, să se stabilească dacă articolul 4 alineatul (2)⁴ din Directiva 93/13 trebuie interpretat sau nu în sensul că termenii „obiectul principal al contractului” și „caracterul adecvat al prețului sau al remunerației, pe de o parte, față de serviciile sau de bunurile furnizate în schimbul acestora, pe de altă parte” acoperă o clauză cuprinsă într-un contract de credit încheiat în monedă străină între un vânzător sau un furnizor și un consumator și care nu a făcut obiectul unei negocieri individuale, precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia pentru calcularea ratelor împrumutului se aplică cursul de schimb la vânzare al acestei valute⁵.

Astfel, Curtea a stabilit că nu se acoperă o astfel de clauză, decât în cazul în care se constată că respectiva clauză stabilește o prestație esențială a acestui contract care, ca atare, îl caracterizează. Acest lucru revine să fie verificat de către instanța de trimitere, având în vedere natura, economia generală și prevederile contractului, precum și contextul său juridic și factual⁶.

Tot Curtea a stabilit că, în măsura în care cuprinde o obligație pecuniară a consumatorului de a plăti, în cadrul ratelor împrumutului, sumele care rezultă din diferența dintre cursul de schimb la vânzare și cursul de schimb la cumpărare ale monedei străine, o astfel de clauză nu poate fi considerată ca cuprinde o „remunerație” al cărei caracter adecvat în calitate de contrapartidă a unei prestații efectuate de împrumutător să nu poată face obiectul unei aprecieri pentru a se stabili dacă este abuzivă în temeiul articolului 4 alineatul (2) din Directiva 93/13⁷.

⁴ Art. 4 alin. (2) al Directivei 93/13: *„Aprecierea caracterului abuziv al clauzelor nu privește nici definirea obiectului contractului, nici caracterul adecvat al prețului sau remunerației, pe de o parte, față de serviciile sau de bunurile furnizate în schimbul acestora, pe de altă parte, în măsura în care aceste clauze sunt exprimate în mod clar și inteligibil.”*

⁵ Paragraful 36 al Hotărârii Curții.

⁶ Paragraful 59 al Hotărârii Curții.

⁷ *Idem.*

b) Cu privire la cea de-a doua întrebare preliminară

Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere a solicitat să se stabilească, în esență, dacă articolul 4 alineatul (2) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că cerința, potrivit căreia o clauză contractuală trebuie redactată în mod clar și inteligibil, trebuie să se înțeleagă ca impunând nu numai ca respectiva clauză să fie clară și inteligibilă din punct de vedere gramatical pentru consumator, ci și ca motivele economice care stau la baza aplicării clauzei contractuale, precum și relația dintre aceasta și alte clauze ale contractului să fie clare și inteligibile pentru respectivul consumator⁸.

Curtea a stabilit ⁹că articolul 4 alin. (2) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că, în ceea ce privește o clauză contractuală precum cea în discuție în litigiul principal, cerința potrivit căreia o clauză contractuală trebuie redactată în mod clar și inteligibil trebuie înțeleasă ca impunând nu numai:

- ca respectiva clauză să fie inteligibilă pentru consumator din punct de vedere gramatical,
- ci și ca contractul să expună în mod transparent funcționarea concretă a mecanismului de schimb al monedei străine la care se referă clauza respectivă,
- precum și relația dintre acest mecanism și cel prevăzut prin alte clauze referitoare la deblocarea împrumutului, astfel încât acest consumator să poată să evalueze, pe baza unor criterii clare și inteligibile, consecințele economice care rezultă din aceasta în ceea ce îl privește.

c) Cu privire la cea de-a treia întrebare preliminară

Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere a solicitat să se stabilească, în esență, dacă, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care un contract încheiat între un vânzător sau un furnizor și un consumator nu poate continua să existe după eliminarea unei clauze abuzive, art. 6 alin.(1)¹⁰ din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care permite instanței naționale să remedieze nulitatea clauzei abuzive prin înlocuirea acesteia cu o dispoziție de drept național cu caracter supletiv¹¹.

Analizând, Curtea a decis în cele din urmă că art. 6 alin. (1) din Directiva

⁸ Paragraful 60 al Hotărârii Curții.

⁹ Paragraful 75 al Hotărârii Curții.

¹⁰ Art. 6 alin. (1) al Directivei 93/13: *”Statele membre stabilesc că clauzele abuzive utilizate într-un contract încheiat cu un consumator de către un vânzător sau un furnizor, în conformitate cu legislația internă, nu creează obligații pentru consumator, iar contractul continuă să angajeze părțile prin aceste clauze, în cazul în care poate continua să existe fără clauzele abuzive.”*

¹¹ Paragraful 76 al Hotărârii Curții.

93/13 trebuie interpretat în sensul că această dispoziție nu se opune unei norme de drept național care permite instanței naționale să remedieze nulitatea clauzei respective prin înlocuirea acesteia cu o dispoziție de drept național cu caracter supletiv¹².

Concluzii

În speța de față, CJUE a lăsat la latitudinea instanței maghiare să stabilească dacă acea clauză este abuzivă sau nu și să dispună modul în care va remedia problema.

În România, în schimb, nu fost întâlnite până acum astfel de cazuri de contracte în care plata ratelor lunare să se facă în mod expres la cursul de vânzare al acelei bănci, clienții fiind liberi să cumpere valuta necesară de unde cred de cuviință. Este de notorietate faptul că băncile de la noi au un curs de schimb mai dezavantajos pentru clienți decât casele de schimb valutar, și că unele bănci practică prețuri la valută mai dezavantajoase decât altele.

Cu toate acestea, această decizie a CJUE este relevantă pentru România, întrucât instanța europeană statuează că este datoria profesionistului să redacteze clauzele într-un mod clar și inteligibil nu numai din punct de vedere gramatical, dar și din punct de vedere economic – a se citi impactul asupra unor astfel de clauze în viitor asupra consumatorului. Însă, CJUE face referire directă la speța în cauză, astfel încât nu putem aprecia impactul concret pe care l-ar putea avea în țara noastră această decizie, date fiind și diferențele semnificative la nivel legislativ.

În fine, o semnificație importantă ar putea să o aibă și punctul 3 din răspunsul CJUE, care stabilește că instanțele naționale pot completa contractele, dacă acestea nu se mai pot derula fără o clauză abuzivă, dar vitală pentru acestea.

În final, menționăm că, de la 1 octombrie 2013, Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, a fost modificată. Două noi articole (12 și 13) extind deciziile din litigiile declanșate de ANPC sau de către o asociație de consumatori la toate contractele profesionistului care utilizează acele clauze abuzive identificate de către instanța judecătorească.

Informații suplimentare

Pentru informații suplimentare cu privire la procedura insolvenței, vă rugăm să luați legătura cu persoana dvs. de contact de la **STOICA & Asociații**, sau cu autorii acestui articol, **Marieta Avram**, telefon: +40.754.078.631 sau email: mavram@stoica-asociatii.ro și **Bogdan-Alexandru Vasile**, telefon: +40.743.339.868 sau email: bvasile@stoica-asociatii.ro.

¹² Paragraful 85 al Hotărârii Curții.

4. Interpretarea Regulamentului nr. 44/2001 în materia dreptului de preempțiune, a litispendenței și a conexității

Curtea de Justiție a Uniunii Europene, printr-o cerere de decizie preliminară, a interpretat articolul 22 punctul 1 (privind competența exclusivă a instanțelor în materie de drepturi reale imobiliare) și articolele 27 și 28 (referitoare la) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială.

Categorie	Jurisprudență
Denumirea actului	Hotărârea în Cauza C-438/12, între Irmengard Weber și Mechthilde Weber ¹³
Publicație/Emitent	Camera a treia a Curții de Justiție a Uniunii Europene
Data actului	3 aprilie 2014
Dispoziții principale	<p>Sesizată fiind cu interpretarea articolelor 21 pct. 1, 27 și 28 din Regulamentul nr. 44/2001, Curtea a hotărât, în primul rând, asupra semnificației noțiunii de litigii „în materie de drepturi reale imobiliare”, iar, ulterior clarificării acestei chestiuni, a făcut interpretarea articolului 27 alin. 1. În fapt, surorile I. Weber și M. Weber erau proprietarele unui imobil situat în Munchen, I. Weber beneficiind de un drept de preempțiune înscris în cartea funciară asupra cotei-părți aparținând surorii sale. M. Weber a încheiat un contract de vânzare-cumpărare cu o societate germană, între clauzele contractuale fiind stipulat și un drept de retractare în favoarea doamnei Weber. După notificarea asupra contractului de vânzare, doamna I. Weber și-a exercitat dreptul de preempțiune, preluând contractul încheiat între M. Weber și societatea germană. Părțile au convenit însă ca transferul proprietății să fie înscris în cartea funciară doar după ce M. Weber declară în fața notarului că renunță la exercitarea dreptului de retractare sau că nu îl exercită. În termenul stabilit în contract însă, doamna M. Weber își exercită dreptul de retractare.</p> <p>Au urmat două litigii, unul introdus pe rolul Tribunalului din Milano, prin care societatea germană (al cărei director era fiul doamnei M. Weber, cetățean italian) cerea constatarea nevalidității exercitării dreptului de preempțiune exercitat de I. Weber și a validității contractului încheiat între societate și M. Weber. A doua acțiune a fost introdusă de I. Weber în fața Tribunalului din Munchen, în scopul obligării doamnei M. Weber la înregistrarea în cartea</p>

¹³ Disponibilă la :

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=150286&pageIndex=0&doclang=RO&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=248332>

funciară a cotei-părți în cauză, contestând dreptul de retractare exercitat de M. Weber.

Tribunalul din Munchen a suspendat judecata, cerând CJUE să interpreteze articolele 22, 27 și 28 din Regulamentul 44/2001, care își găsește aplicarea în cauză.

Cu privire la art. 22 pct. 1, Curtea a hotărât faptul că acțiunea în constatarea nevalidității exercitării unui drept de preempțiune intră în sfera acțiunilor în materie de drepturi reale imobiliare, aflându-se deci sub influența competenței exclusive reglementată de acest articol. Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea a observat că motivul esențial pentru care competența exclusivă este atribuită instanțelor din statul membru în care este situat imobilul este reprezentat de împrejurarea că instanța de la locul situării imobilului este cea mai în măsură, dată fiind proximitatea, să cunoască bine situațiile de fapt și să aplice normele și uzanțele care sunt, în general, cele ale statului membru în care este situat imobilul. Un drept de preempțiune, în viziunea Curții, legal exercitat, are de fapt ca efect încheierea contractului de vânzare între proprietar și beneficiarul dreptului de preempțiune, în condițiile convenite în contractul inițial. Așadar, dreptul de preempțiune este un drept care are influență asupra însuși transferului dreptului de proprietate, încadrându-se astfel în categoria materiei drepturilor reale imobiliare.

Cât privește articolul 27, coroborat cu articolul 35 din același Regulament, Curtea ajunge la concluzia că atunci când instanța sesizată ulterior este cea care are competență exclusivă, pentru a se putea atinge scopul vizat de Regulament, aceasta nu va mai suspenda cauza până când prima instanță sesizată își stabilește competența.

Dacă s-ar proceda diferit, s-ar ajunge la situația în care hotărârea pronunțată de instanța sesizată prima să nu fie recunoscută în statul membru în care se afla ce-a de-a doua instanță, care are de fapt competență exclusivă. Acest lucru este necesar în vederea funcționării armonioase a justiției și recunoașterea hotărârilor între statele membre.

Concluzii

Ceea ce este important de reținut din această cauză este în primul rând faptul că dreptul de preempțiune este considerat a fi un drept care intră în materia drepturilor reale imobiliare.

În acest sens, o acțiune introdusă în legătură cu un astfel de drept va putea să confere competență exclusivă unei instanțe, în temeiul articolului 22 punctul 1 din regulamentul, deci conferă competență instanței de la locul situării imobilului în cauză.

Cel de-al doilea aspect este cel privitor la faptul că, pentru buna funcționare a

justiției pe întreg teritoriul Uniunii, atunci când instanța sesizată ulterior este cea care beneficiază de competență exclusivă, nu mai interesează elementele de luat în considerare în stabilirea existenței litispendenței sau conexității, întrucât aceasta nu va putea suspenda judecata în baza acestor temeuri.

Informații suplimentare

Pentru informații suplimentare cu privire la procedura insolvenței, vă rugăm să luați legătura cu persoana dvs. de contact de la **STOICA & Asociații**, sau cu autorii acestui articol, **Marieta Avram**, telefon: +40.754.078.631 sau email: mavram@stoica-asociatii.ro și **Ingrid Amelia Apetrei**, telefon: +40.752.14.66.29 sau email: iapetrei@stoica-asociatii.ro.

5. Validitatea Directivei nr. 2006/24/CE, cunoscută sub numele de "Directiva Big Brother"

Curtea de Justiție a Uniunii Europene a declarat nevalidă Directiva nr. 2006/24/CE privind păstrarea datelor generate sau prelucrate în legătură cu furnizarea serviciilor de comunicații electronice accesibile publicului sau de rețele de comunicații publice.

Astfel, s-a stabilit că Directiva presupune o ingerință foarte amplă și deosebit de gravă în drepturile fundamentale la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal, fără ca această ingerință să fie limitată la strictul necesar.

Categorie	Jurisprudență
Denumirea actului	Hotărârea în cauzele conexate C-293/12 și C-594/12
Publicație/Emitent	Marea Cameră a Curții de Justiție a Uniunii Europene
Data actului	8 aprilie 2014
Dispoziții principale	Curtea a fost sesizată cu întrebări preliminare de către două instanțe din state membre, respectiv Irlanda și Austria, prin care s-a cerut, în principal, analizarea validității Directivei 2006/24/CE, după ce în fața acestor instanțe au fost atacate actele legislative naționale ce transpun această Directivă.

Instanța irlandeză a întrebat Curtea dacă măsurile dispuse prin intermediul Directivei nu sunt disproporționate și lipsite de necesitate în raport cu scopul lor, și dacă sunt în conformitate cu anumite drepturi prevăzute de Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene și de Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene (mai exact, cu dreptul la libera circulație, dreptul la protecția datelor personale, dreptul la libera exprimare). Din partea instanței austriece, întrebarea principală a fost compatibilitatea prevederilor Directivei

cu cele ale Cartei drepturilor fundamentale, având în vedere faptul că este permisă stocarea datelor privind un număr nelimitat de persoane pentru o perioadă lungă de timp.

Curtea a procedat astfel la examinarea interferenței dintre Directiva 2006/24/CE și articolele 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale, statuând în acest sens faptul că, pentru a se putea constata existența unei interferențe între aceste două acte, nu este necesar ca informațiile respective să fie unele delicate sau ca persoanele vizate prin aceste măsuri să fi fost deranjate de acest lucru .

Curtea mai stabilește și faptul că Directiva derogă de la alte prevederi legislative europene, care stabilesc un sistem de protecție a dreptului la viață privată, și, tocmai prin abaterea de la aceste reguli, reglementarea în cauză este susceptibilă a crea cetățenilor un sentiment de nesiguranță, senzația că sunt supravegheați în mod constant.

Analizând mai departe problematica satisfacerii obiectivului de interes general prin intermediul măsurilor dispuse de Directiva, Curtea decide că într-adevăr, retenția datelor poate constitui un adevărat instrument în lupta împotriva criminalității, având în vedere și faptul că articolul 6 din Cartă prevede nu numai dreptul la libertate, dar și dreptul la securitate .

Ajungând la concluzia că Directiva privește toate mijloacele de comunicare electronice și practic toată populația Uniunii Europene, în măsura în care comunicarea prin astfel de mijloace devine din ce în ce mai uzuală, Curtea nu constată însă și existența unei legături între reținerea tuturor acestor date și o posibilă amenințare a securității publice, sau existența unei restricționări a datelor stocate. Curtea observă astfel că Directiva nu cuprinde nici un fel de limite care să circumstanțieze situațiile în care se aplică și, mai ales, nu sunt menționate nici condițiile în care autoritățile statale pot solicita și obține, iar mai apoi folosi, datele în cauză.

Toate aceste aspecte, în viziunea Curții, nu sunt în concordanță cu prevederile Cartei drepturilor fundamentale, ceea ce înseamnă de fapt că o directivă a fost elaborată și aplicată împotriva dreptului primar al Uniunii Europene.

Concluzii

Hotărârea Curții de Justiție prezintă importanță majoră pentru toți resortisanții Uniunii Europene, având în vedere că Directiva nu a fost în general bine primită de către popoarele statelor membre. Este de remarcat și faptul că este pentru prima dată când Curtea de Justiție a Uniunii Europene invalidează o directivă, acest lucru întâmplându-se până acum în majoritatea cazurilor în privința regulamentelor. La nivelul statelor membre, dat fiind faptul că este vorba despre o Directivă, acestea vor fi nevoite să se conformeze din nou prevederilor acesteia, odată ce va fi fost adusă din nou în conformitate cu dreptul Uniunii Europene.

Informații suplimentare

Pentru informații suplimentare cu privire la procedura insolvenței, vă rugăm să luați legătura cu persoana dvs. de contact de la **STOICA & Asociații**, sau cu autorii acestui articol, **Marieta Avram**, telefon: +40.754.078.631 sau email: mavram@stoica-asociatii.ro și **Ingrid Amelia Apetrei**, telefon: +40.752.14.66.29 sau email: iapetrei@stoica-asociatii.ro .

Date de contact:

©2014 STOICA& Asociații
Opera Center II
Str. Dr. N. Staicovici nr. 2, et. 2
050558 - Bucuresti, ROMANIA
Tel: +40 (0) 21.40.20.930
Fax: +40 (0) 21.40.20.931
Website: www.stoica-asociatii.ro
Email: sca@stoica-asociatii.ro

Mențiuni legale:

Acest material are caracter pur informativ și nu are caracter de consultanță juridică.

Este interzisă reproducerea, distribuirea sau publicarea sub orice formă a conținutului prezentului material de către orice persoană, fără acordul prealabil scris al STOICA & Asociații. Citarea este permisă numai cu indicarea sursei.

Dacă doriți să adăugați un coleg pe lista de informare sau să ne înștiințați cu privire la modificarea detaliilor dvs. de contact, vă rugăm să ne contactați la sca@stoica-asociatii.ro.